

13,687 วัน ที่มีค่า

นำเสนอเมื่อ : 12 พ.ค. 2552

มนุษย์เรามีเวลาสั่งสมบุญเพียง 13,687 วัน
เพื่อเดินทางต่อไปยังภพหน้า

สมัย ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมีพระชนชีพ
อายุของมนุษย์ในยุคนั้นคือ 100 ปี
พระพุทธรูปเจาทานตรัสไว้ว่า
หลังจากพระพุทธรูปองค์ปรินิพพานไปแล้ว
อายุขัยของมนุษย์เมื่อล่วงเลยไปทุกๆ 100 ปี
อายุมนุษย์จะลดลง 1 ปี
เมื่อพระพุทธรูปเจาทานปรินิพพานไปเมื่อ 2,500
ปีที่แล้ว
เพราะฉะนั้นอายุขัยของมนุษย์ในปัจจุบันได้ลดลงไปแล้ว
ว 25 ปี

อายุ โดยเฉลี่ยของมนุษย์ในยุคปัจจุบันตั้งแต่ปี
พ.ศ. 2500 จนถึงวันนี้ พ.ศ. 2549 คือ 75 ปี
ตั้งแต่เกิดจนตาย ถ้านับเวลาเป็นวันคือ 27,375 วัน
ถ้านับเป็นสัปดาห์คือ 3,600 สัปดาห์
ถ้านับเป็นเดือนคือ 900 เดือน ถ้านับเป็นชั่วโมงคือ

657,000 ชั่วโมง ถ้านับเป็นนาทีคือ 39,420,000
นาที ถ้านับเป็นวินาทีคือ 2,365,200,000 วินาที

เท่ากับว่าถ้าเรานับ 1 ถึง 2,365,200,000
เราก็จะแก่ตายพอดี สมการคือ

(60 วินาที x 60 นาที x 24 ชั่วโมง x 365 วัน
x 75 ปี = 2,365,200,000)
หรืออาจจะใช้อีกสมการหนึ่งคือ

(60 วินาที x 60 นาที x 24 ชั่วโมง x 30 วัน x
12 เดือน x 75 ปี = 2,332,800,000)
ตัวเลขไม่เท่ากันกับด้านบนเนื่องจาก บางเดือน มี
28 วัน บางเดือนมี 29 วัน บางเดือนมี 30 วัน
บางเดือนมี 31 วัน
ไม่แน่นอนแต่ก็ใกล้เคียงกันระหว่าง 2 สมการ

วัน หนึ่งๆมี 24 ชั่วโมง
มนุษย์เราจะเสียเวลานอนเฉลี่ย 8-12 ชั่วโมง / วัน
(ยังไม่รวมแอบหลับตอนกลางวัน)
เพราะฉะนั้นเราจะมีเวลาใช้ชีวิตกันจริงๆเพียงครึ่งหนึ่ง
ของเวลาจริงเท่านั้น

เมื่อ ไม่นับเวลาที่เรานอน

ตั้งแต่เกิดถึงตายเราจะมีเวลาเพียงแค่ว่า 13,687 วัน
หรือ 1,800 สัปดาห์ หรือ 450 เดือน หรือ
328,500 ชั่วโมง หรือ 19,710,000 นาที หรือ
1,182,600,000 วินาทีเท่านั้นเอง (เพียงเรานับ 1
ถึง 1,182,600,000 เราก็แก่ตายแล้ว)
ยิ่งเวลาที่เราเจ็บไขได้ป่วยต้องลมหมอนนอนเสื่อ
ก็จะทำให้เราเสียเวลาไปอีกมากต่อมาก

มนุษย์ในโลกนี้ไม่จำเป็นต้องแก่ตาย
ไม่จำเป็นต้องอยู่ครบอายุ
จะตายก่อนเมื่อใดก็ได้ทั้งสิ้น
ขึ้นอยู่กับกรรมในอดีตชาติ
บางคนตายตั้งแต่อยู่ในท้องมารดา
บางคนตายเมื่ออายุ 7 ชั่วโมง บางคนตายเมื่ออายุ 7
วัน บางคนตายเมื่ออายุ 7 สัปดาห์
บางคนตายเมื่ออายุ 7 เดือน บางคนตายเมื่ออายุ 7
ปี แล้วคุณผู้อ่านทั้งหลายใช้เวลามาเท่าไรแล้ว
จะเหลืออีกกี่วัน ถ้าคิดว่าตนเองจะอยู่ครบอายุ 75 ปี
นั่นถือว่าประมาทอย่างยิ่ง
(เป็นความคิดที่โง่เขลาเหลือเกิน)
ชีวิตมนุษย์มีน้อยนัก อย่ามัวประมาทอยู่เลย
รีบทำบุญทำกุศลเพื่อเป็นเสบียงไปภพหน้า
จะเป็นการใช้เวลาในโลกนี้ ได้อย่างคุ้มค่าที่สุด

แต่ก็มี มนุษย์บางจำพวกชอบพูดว่า
"เดี๋ยวรอให้แกก่อนแล้วค่อยทำบุญ" ...ช่างคิดไปได้
กรรมอะไรมันบังตาทำให้คุณคิดเช่นนั้น
แล้วคุณรู้อะไร ว่าจะอยู่ถึงแก
อดีตชาติของคุณอาจจะเคยก่อกรรมทำเข็ญบางอย่าง
มา จนกรรมนั้นตามมาทันในชาตินี้ หรือ เดียวนี้
ซึ่งคุณอาจจะเสียชีวิต อาจจะหัวใจวายตาย
อาจจะเสหเลือดตีบ
หรือตายด้วยสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง
ภายหลังจากอาหนบทความนี้จบก็เป็นได้
กรรมมันจัดสรรมาแล้ว ตั้งแต่คุณ "จุดิ"
จากชาติที่แล้ว จนคุณมา "ปฏิสนธิ" ในชาตินี้
ว่าคุณจะต้องตายเมื่อไร วันไหน เวลาไหน
ซึ่งมนุษย์ทุกคนตายได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่
ดังคำกล่าวที่ว่า "ยามถึงคราว วาวยชีวาวัณ
ไม้จิ้มฟันจิ้มเหงือกดันเสื่อ_กตาย"

โอกาส

ที่จะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกนั้นยากเต็มที
อุปมาเหมือนมีเตาตาบอดตัวหนึ่งอยู่ในมหาสมุทร
ในมหาสมุทรมีหวงยางอยู่ 1 หวง ในเวลา 100 ปี
เตาตาบอดตัวนี้ จะขึ้นมาหายใจ 1 ครั้ง
แล้วให้คอเตาตัวนี้ ลอดหวงพอดี

ซึ่งยากมากหรือแทบเป็นไปไม่ได้
(โอกาสเป็นไปไม่ได้ไม่ถึง 0.000000001 %)

การ
เกิดเป็นมนุษย์นั้นยากกว่าการอุปมาหุ้เสียอีก
เพราะต้องอาศัยผลบุญในอดีตชาติ เช่น การให้ทาน
รักษาศีล เจริญภาวนา ที่สั่งสมมาจำนวนมากๆ
เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์ได้แล้ว ก็จะพบกับความยากอีก
4 อย่างตามมาอีก ซึ่งความยากที่สุด 4
อย่างตามที่พระพุทธเจ้าท่านแสดงไว้คือ

1) การได้เกิดเป็นมนุษย์ ในชมพูทวีป
(ที่มีอาการครบ 32)

2) การเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าในกัปนั้นๆ
(ยุคปัจจุบันเรียกว่า "ภัทรกัป")
หมายถึงกัปที่จะมีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ 5 พระองค์
ได้แก่ พระกกุสันธะ, พระโกนาคมนะ, พระกัสสะปะ,
พระโคตมมะ, และพระศรีอริยะ)

3) การเกิดในประเทศที่มีพระพุทธศาสนาประดิษฐาน
อยู่

4) การได้ศึกษาพระพุทธศาสนา (แก่นคือ

การเจริญภาวนา "สติปัฏฐาน 4" โดยพิจารณา กาย-
เวทนา-จิต-ธรรม
เป็นอารมณ์ทุกขณะจิตในชีวิตประจำวัน จนเกิด
"ญาณ 16" ซึ่งจะนำเราไปสู่ความเป็น
"พระโสดาบัน")

พวก เราในปัจจุบันนั้นได้มาครบทั้ง 4
อย่างแล้ว เป็นความยาก 4 อย่างที่มาบรรจบกัน
ซึ่งเกิดขึ้นได้ยากที่สุด
เราจะปล่อยให้โอกาสดีๆแบบนี้ผ่านไปเฉยๆหรือ
(ยังมีมนุษย์ตามืดบอดอีกจำนวนมากที่มองเป็นเรื่อง
ปกติธรรมดา เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ซึ่งหาเสียดายเหลือเกิน)
ส่วนมนุษย์ที่มีปัญญาอย่างเราๆ
ควรรีบทำบุญทำกุศลให้มากที่สุด
และการได้มาซึ่งบุญตามพระไตรปิฎกมี 10
ประการดังนี้ (เรียกว่า บุญกิริยาวัตถุ 10)

- 1) ทานมัย บุญที่สำเร็จด้วยการบริจาคทาน
- 2) สีลมัย บุญที่สำเร็จด้วยการรักษาศีล
- 3) ภาวนามัย บุญที่สำเร็จด้วยการเจริญภาวนา
(การเจริญ "สติปัฏฐาน 4" จนได้ "ญาณ 16")

4) อปจายนัมย
บุญที่สำเร็จด้วยการแสดงตนเป็นคนอ่อนน้อม

5) ไวยูยาวัจจมัย
บุญที่สำเร็จด้วยการขวนขวายช่วยในกิจการที่ชอบ

6) ปัตติทานมัย บุญที่สำเร็จด้วยการให้ส่วนบุญ

7) ปัตตานุโมทนามัย
บุญที่สำเร็จด้วยการอนุโมทนาส่วนบุญ

ธัมมสวนมัย
บุญที่สำเร็จด้วยการฟังพระสัทธรรม

9) ธัมมเทศนามัย
บุญที่สำเร็จด้วยการแสดงพระธรรมเทศนา

10) ทิฏฐชุกุรรณ
การกระทำความรู้ความเห็นแห่งตนให้ตรง (เชื่อว่า
บาป-บุญมี , นรก-สวรรค์มี ,ชาตินี้-ชาติหน้ามี)

อย่า
ปล่อยให้เวลาแต่ละวันสูญเปล่าไปกับเรื่องไร้สาระแบบ
บุคคลตามืดบอดเลย
ถ้าตายแบบคนตามืดบอดไม่เคยสั่งสมบุญ

ต้องไปเกิดในอุบายภูมิ (นรก-อสุรกาย-เป-
ต-เดรัจฉาน) ถ้าตายแบบคนมีปัญญา
จักไปเกิดในสุคติภูมิ (มนุษย์-เทวโลก-พรหมโลก)
ผู้มีปัญญาทั้งหลายพึงรู้ไว้ ว่ายังมีบุญอีกตั้ง 10
ประเภทให้ผู้มีปัญญาเลือกทำกันตามจริตและอัธยาศัย

โลก
มนุษย์ใบนี้ไม่ใช่ที่ที่มนุษย์จะมาตั้งรกรากอยู่กันแบบ
ถาวร แต่เป็นเพียงสนามสอบเท่านั้น
เรามาอยู่กันชั่วคราวชั่วคราว สอบเสร็จก็ต้องจากไป
โดยใช้ผลบุญ-ผลบาป
เป็นตัววัดว่าสอบได้หรือสอบตก
...ถ้าคุณต้องการแสวงหาความสุขที่แท้จริงและค่อนข้าง
ยั่งยืน คุณต้องทำขอสอบให้ได้คะแนนมากๆ
(คะแนนคือบุญกุศล) แล้วคุณจะได้ไปเกิดยัง
"เทวโลก" ซึ่งเป็นโลกแห่งความสุขแท้
และมีอายุขัยยาวนานเกินคณานับ
...แต่ถ้าคุณต้องการความสงบทางจิตแบบเหนือชั้น
คุณต้องทำขอสอบให้ได้คะแนนมากกว่านั้นขึ้นไปอีก
(คะแนน คือ "ฌานสมาบัติ" หรือ สมาธิขั้นสูงระดับ
"ปฐมฌาน" ขึ้นไป) แล้วคุณจะได้ไปเกิดยัง
"พรหมโลก"
...อย่ามายุ่งติดใจในโลกมนุษย์ซึ่งมีแต่ความทุกข์

และอายุน้อยนิดใบนี้เลย

ทรัพย์

สมบัติในโลกใบนี้ที่เราหลงผิดไปแสวงหามาแทบตาย
แต่อนิจจัง อายุมนุษย์ช่างน้อยเหลือเกิน
ไม่ทันได้ใช้ทรัพย์เหล่านั้นก็ต้องมาตายเสียก่อน
และทรัพย์เหล่านั้นไม่สามารถติดตัวเราไปได้อีกต่าง
หาก แต่เราเอาไปได้อย่างเดียวคือ บุญ-บาป เท่านั้น

ท่าน

ผู้มีปัญญาเห็นธรรมทั้งหลายโปรดพิจารณาว่า
ที่เราขวนขวายแสวงหาทรัพย์สมบัติต่างๆ
ทั้งๆที่รู้ว่าไม่สามารถนำติดตัวไปได้นั้น
เราเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์หรือไม่ คนรวยก็ตาย
คนจนก็ตาย
ทำไมเราไม่เอาเวลาไปทำบุญทำกุศลให้มากที่สุด
ซึ่งถือว่าเป็นอริยทรัพย์
สามารถนำติดตัวไปได้ทุกภพทุกชาติ

โปรด

ใช้เวลาในโลกใบนี้ในแต่ละนาทีอย่างคุ้มค่า
เพราะเราเหลือเวลากันอีกน้อยแล้ว
ให้สมกับความยากที่ได้เกิดบนโลกใบนี้

ถ้าเราไม่รีบทำบุญทำกุศลให้มากที่สุด
ไม่ว่าอีกนานเท่าไร ก็อสังค์ชัย ก็มหากัปป
เราจะได้กลับมาเกิดบนโลกใบนี้อีก
หรืออาจจะไม่ได้มาอีกเลยก็เป็นได้
ถ้าคุณประมาทปล่อยให้เวลาแต่ละวันผ่านไปเฉยๆ
ผ่านไปกับเรื่องไร้สาระ ผ่านไปกับเรื่องไม่มีแก่นสาร
ครั้งนี้คุณอาจจะได้เป็นมนุษย์เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว !!!

ก่อน จะสายเกินไป
คุณมีเวลาทำบุญทำกุศลจริงๆทั้งชีวิตโดยไม่นับเวลา
น้อยเพียงแค 1,800 สัปดาห์ หรือ 450 เดือน
เท่านั้นเอง (หรือเพียงเรานับ 1 ถึง 1,182,600,000
เราก็แก่ตายแล้ว) โปรดใช้เวลาเท่าที่มีนี้
อย่างคุ้มค่าที่สุด เท่าที่จะทำได้ !!!

ขอ ทิ้งท้ายไว้ให้คิด เมื่อวิญญานออกจากร่าง
ก็จะมาเสียดายว่า ตอนมีชีวิตอยู่ไม่เคยทำบุญไว้เลย
มาคิดตอนนั้นก็สายไปแล้ว
ตองกมหนักมตากรรมไหนรอกจากบาปกรรมที่ตัว
เองทำระหว่างตอนเป็นมนุษย์ ไม่ว่าจะอีกนานเท่าไร
ก็อสังค์ชัย ก็มหากัปป
เราจะได้กลับมาแก้ตัวบนโลกใบนี้อีก

พวก มนุษย์ที่ชอบพูดว่า "บุญ-บาป ไม่มี"
หรือที่ชอบพูดว่า "สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ"
...คือคนที่กลัวว่าตนเองจะต้องไปรับกรรมในนรกจาก
บาปกรรมของตัวเอง
จึงพยายามสรรหาคำพูดมาปลอบใจตัวเองต่างๆนาๆ
...กฎแห่งกรรมมันเป็นกฎธรรมชาติ
มันให้ผลไปตามธรรมชาติ
ถึงท่านจะสรรหาคำอะไรมาปลอบใจตัวเองก็หนีกฎแ
ห่งกรรมไม่พ้นหรอกครับ ..หว่านเมล็ดพันธุ์เช่นไร
ก็ต้องได้ผลเช่นนั้น ปลูกมะม่วงก็ต้องได้ผลมะม่วง
ท่านจะมาพูดว่า "มะม่วงอยู่ในใจอย่างนั้นหรือ"
ท่านสร้างกรรมอะไรไว้ ก็ต้องได้รับกรรมเช่นนั้น
ท่านมีสิทธิ์ที่จะไม่เชื่อ
แต่กฎแห่งกรรมมันไม่ขึ้นกับความเชื่อของท่านหรอก
เวลากฎแห่งกรรมมันให้ผล
มันไม่ได้มาถามท่านหรือกว่าท่านเชื่อหรือไม่เชื่อ

ถึง ท่านจะนับถือศาสนาอะไร
มันเป็นเพียงชื่อเรียก เหมือนชื่อคนนะครับ
เราสมมุติกันขึ้นมา
ซึ่งมันไม่มีผลอะไรกับกฎแห่งกรรมเลย
เวลากฎแห่งกรรมมันให้ผล
มันไม่ได้มาถามท่านหรือกว่าท่านนับถือศาสนาอะไร
มันไม่ได้มาถามท่านหรือกว่าท่านเชื่อหรือไม่เชื่อ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

ปัญญาของมนุษย์เปรียบเหมือนบัว 4 เหล่า
จะให้ทุกคนมีสติปัญญาที่จะเข้าใจ ธรรมะ
ของพระพุทธองค์นั้นยอมเป็นไปไม่ได้

เพราะ เหตุแห่งความโง่เขลา
คนที่ตายจากโลกนี้โอกาสจะกลับมาเป็นคนอีก
เทียบเท่าฝุ่นที่ปลิวแล้ว เมื่อเทียบกับฝุ่นบนพื้นปฐพี
คนที่จะไปสวรรค์เท่ากับเขาของโค
เมื่อเทียบกับขนของโค มนุษย์เกือบทั้งหมดตายไป
จะไปเกิดใน นรก-เปรต-อสุรกาย-เดรัจฉาน

โดย: สันหนะคนเอ๋ย

ตั้งเมื่อ: 03:20 น. 26 เม.ย. 2009

แท็ก: [มนุษย์เรามีเวลาสั่งสมบุญเพียง](#)